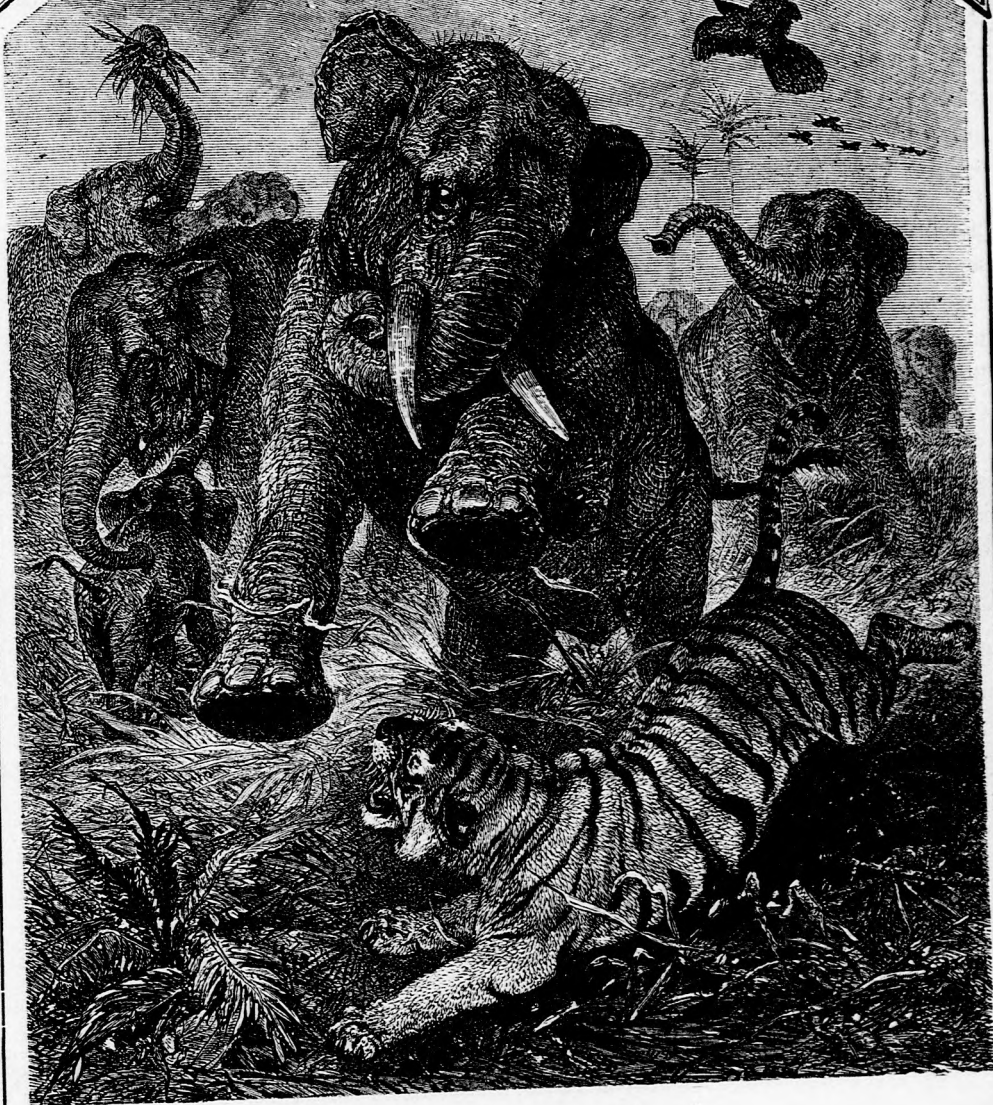

KIS LAP

HALÁLOS PÁRBAJ. (Lásd a 31. lapon.)

2. szám. — 1880.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.

XVIII. kötet.

pület.
at.

A VÉN REMETE HÁZA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Egy nagy tornácba léptek, mely hajdan, mikor falairól a festék még le nem kopott, igen szép lehetett, de most komor, rideg, üres volt s a léptek tompán visszhangzottak benne. Bokrosné akaratlanul is megborzadt kissé s eszébe jutottak azok a mesék, melyeket a vén remetéről hallott; de mikor aztán Várfalvi szomorú, de nem barátságatlan arczára nézett, így szólt magának:

— Nem, én nem hiszem azokat a meséket. Én nem hiszem, hogy ez valami gonosz ember; alkalmasint nagyon szerencsétlen.

Várfalvi bevezette a kertre nyíló szobába, mely ódon, kopott butoraival igazán valami remete lakásának tünt fel; oda vezette a pamlaghoz és így szólt:

— Foglaljon helyet, asszonyom, míg az eső eláll. Tudom, csodálkozik, hogy így véletlenül egyszerre itt találja magát nálam, akit az emberek valami gonosz boszorkány-mesternek tartanak, házamat pedig valami elátkozott kastélynak. Igaz is, hogy soha senkit sem bocsátok be, mert... oh! gyűlölöm az embereket. De kegyedet, asszonyom, ismerem... azaz... tudom, milyen derék ember volt a férje s kegyed is mily nemes szívű. Oh, ha az emberek mind ilyenek volnának!

— Ön sokat szenvedett másoktól, nemde? szólt Bokrosné részvevőleg.

Az öreg nem felelt, hanem néhány pillanatig mélyen elgondolkozott; aztán megrázta fejét, mintha fájdalmas gondolatit el akarná üzni és udvariasan mondá:

— Otthon, tudom várják kegyedet az oszonnával, az eső pedig még nem akar szünni. Én is épen asztalhoz készültem s nagyon örülnék, ha vendégem akarna lenni.

— Oh, igen szívesen.

Ezen a meghíváson Bokrosné még inkább bámult, de nem mutatta meglepetését, hanem követte az öreget a másik szobába, hol csakugyan terítve volt az asztal. Csak egy személyre volt terítve, de a házi gazda az ódon pohárszékből előhozott egy másik terítéket is, aztán néhány percze kiment s a konyhából behozta az oszonnát. Cselédje nem volt, maga végzett mindent. Aztán leültek az asztalhoz és kedélyesen beszélgettek; senki sem mondta volna, hogy ez valami különcz ember, sőt minden szavából látszott, hogy igen művelt, derék férfiú. Csak magáról nem beszélt egy szót sem s ha valamikép az ő dolgaira fordult a szó, rögtön elhallgatott és aztán másról kezdett beszélni. Észre sem vették, hogy már jó ideig elcsevegtek s Bokrosné csak akkor kelt föl, mikor a nap besütött az ablakon.

— Már tisztul az ég, mondá. Köszönöm szíves vendégszeretetét, kedves szomszéd ur, és remélem, hogy ha talán viszont én tehetnék valamikor szívességet, hozzám fog fordulni, mint jó szomszédok közt illik.

— Igen, ha szükségem lesz valamire... de remélem soha sem lesz szükségem.

ségem többé más ember segítségére, felelé az öreg szomoru hangon.

Elbucsuztak s Bokrosné haza sietett. Maga is alig akarta hinni, hogy igazán megtörtént vele az a csodadolog, hogy bent volt a vén remete házában s mikor hazaért, így szólt:

— No gyermekek, tudom, száz esztendeig sem találjátok ki, kinél voltam én most látogatóban.

— De én kitalálom, felelé Károly, — a vén remeténél!

— Honnan tudod? Láttál kijönni?

— Nem én, mamácskám, de akárkinél másnál lettél volna, azon nem kellene csodálkoznunk, azt nem kellene találgatnunk.

— Igazad van, fiacskám. Tehát valóban öreg szomszédunknál voltam az egész idő alatt, míg oly nagyon esett az eső.

— De igazán? kérdé Irénke ijedten. Hiszen az borzasztó!

— Nem, kedvesem, a jó öreg szomszéd lakása szomoru, sötét, de nincs ott semmi borzasztó. Sőt igen kellemesen időztem ott s még ozsonnáltunk is együtt.

— Lehetséges-é! kiálták a gyermekek ámulva.

— Ugy van. Ezt pedig azért mondom el nektek, hogy ne higyetek ti is afféle bolondos meséket öreg szomszédunkról, aminőket széltiben beszélnek róla a városban. Sokan azt mondják, hogy az öreg Várfalvi meg van zavarodva elméjében, mások fősvény zsugorinak tartják, de én azt hiszem, hogy egyik sem igaz. Ugy vettem észre, hogy nagyon sok szerencsétlenség, szomoruság érte az életben, rossz emberek sok fájdalmat okoztak

neki s ezért most egészen elzárkozott a világtól, nem akar látni senkit s magában él busan, elhagyottan, ugyancsak szomoruán. Ha tehát mások rosszat beszélnek róla, ti ne hallgassatok az ilyen beszédre s ha talán valamikor alkalom nyílik, inkább tegyetek szivességet a jó öreg szomszédal.

— Oh, bizonyosan, örömetest megteszek mindent, szólta Károly, ki bár kissé szeleburdi, de jószívű fiú volt.

A derék szomszédasszony ezután sokszor gondolt a vén remetére s szeretett volna vele beszélni, szivességet tenni; csak hogy erre nem nyílt alkalom! Az ódon kastély kapuja ismét csukva maradt. Napok, hetek multak s Várfalvit, mint azelőtt, most is hónapokon át nem látta többé senki sem.

Már beköszönt a ködös november, a napok rövidültek, az este korán leszállt s az ódon kastély egyik csöndes szobájában némán, gondolkodva ült az öreg remete. Szomoru gondolatokba lehetett merülve s még az sem jutott eszébe, hogy már gyertyát kellene gyújtani, mert régóta sötét van; egyszerre azonban fölrezenet. Mintha a kapu csöngetyüje szólott volna... Az öreg meglepetve tekintett föl, de nem mozdult. Kinek lehetne dolganála? Talán csak képzelődés az egész. Néhány perez mulva azonban a csöngetyü ismét megszólalt s hangja sokáig csengett, visszhangzott az üres tornácban.

— Bizonyosan valami neveletlen utca-gyerkőczök, dörmögé az öreg s még mindig nem mozdult.

De a csöngetyü harmadszor is megszólalt, még pedig oly erővel, mely arra

mutatott, hogy oly valaki rángatja, aki mindenképen be akar jutni a házba.

Végre is tehát lassan fölkel, gyertyát gyújtott, kiment és kinyitotta a kaput. Ugyancsak bámult s még a szemeit is dörzsölte, nem álmodik-e, mikor látta, mi van a kapu előtt.

Egy parasztkocsi állt ott s a kocsis épen egy kis fa-ládát emelt le róla s helyezett a kapu elé; a kocsi mellett pedig egy sápadt képű, kopott ruhájú, mintegy tiz-tizenegy éves fiúcska állott.

— Mit keresnek? kérde az öreg mogorván. Bizonyosan tévednek, itt nincs senkinek semmi dolga. Mit háborgatnak?

A kocsis megemelte kalapját és nyugodtan mondá:

— Megkövetem alássan tekintetes uram, de azt hiszem, jó helyen kopogtattunk. Ez az ifuracska jött

Budapestről a vasuton és mikor kiszállt, egy másik utas kezembe nyomott egy forintos bankót és azt mondta, vigyem el az ifurat a Várfalvi ur kastélyához. Én hát elhoztam. Már a többiről aztán semmit sem tudok.

Ezalatt a kis fiu szerényen, de nem félénken vizsgálgatta az öreget s mikor a kocsis elhallgatott, így szólt:

— Igen is, azt hiszem, jó helyen járunk, ha ez csakugyan a Várfalviak

kastélya ... mamám mondta ... le is irtam a nevet ...

Az öreg, midőn a sápadt fiúcskára nézett, kissé kevésbbé mogorva arcot mutatott, de még mindig szigorú hangon kérde:

— Anyád küldött? És kicsoda a te anyád? Mért küldött?

— Azért küldött, mert ... mert meghalt! felelé a fiúcska és e szavaknál könnyek esillogtak szemében. Mikor már nagyon, nagyon rosszul volt, magához hívott és azt mondta, hogy ha meghal, keres-

sem föl Várfalvi bácsit, aki mindig nagyon szerette s aki az egyedüli ember a földön, aki oltalmába vehet.

— Hogy hívták anyádat? kérde az öreg.

— Erdei Mária ... az atyám Erdei József volt; én fia, Béla vagyok.

— Mit, Mariska! ... a jó, kedves Mariska meghalt! Az egyetlen rokonom, ki jó volt hozzám, kivel annyi boldog napot töltöttem hajdan, mikor még mindketten fiatalok voltunk! kiáltá az öreg izgatottan.

Egy könnyecsep toltult szemébe, de gyorsan leküzdötte fölindulását s így szólt a zokogó fiúhoz:

— No no ... ne sirj fiam, menj be a házba. Kocsis! hozza be a ládát ... itt van borralaló ... aztán menjen odább!

TÉLI SÉTA. (Lásd a 22. lapon.)

(Folytatása következik.)

A SZENT BIBLIA. (Lásd a 31. lapon.)

TÉLI SÉTA.

(Képpel a 20. lapon.)

AMBÁR
*Nincs nyár,
 Nagy hideg jár,
 Dermed bogár
 S fázik madár:
 Mégis ahol két testvérke
 Híven, szép egyetértésbe
 Eljár együtt:
 Ott mindenütt,
 Fagy felett és hó alatt
 Nyomukban virág fakad.*

AZ ARANYOS KALITKA.

— Vigjátékegy felvonásban. —

SZEMÉLYEK:

ILONKA,	}	testvérek.
TIVADAR		
GÁBOR,	}	rokonuk.
MISI,		
LIDI,		

Gábor játszótársa.
 Szobaleány.

Szépen butorozott szoba, a pamlag előtti asztalon
 könyvek, albumok, jobbról és balról ajtó.

I. Jelenet.

Lidi, majd Ilonka és Tivadar.

Lidi, (a butorokat rendezgeti, törülgeti).
 Végre készen vagyok . . . most már jöhet
 az ifiúr . . . jaj Istenem, csak már itthon
 volna a nagyságos asszony, mert bizony
 már ki nem állom sokáig . . . ha az az
 áldott Ilonka kisasszony nem volna, bi-
 zony meg is szökném. Azt sem tudja az
 ember, hol a feje, mióta Tivadar urfi pa-
 rancsol; pedig hát csak nem nagyobb ur,
 mint az édes atyja . . . Jaj épen jönnek!
 (Indul kifelé.)

Tivadar (Ilonkával belép). No's, hát
 maga mit csinál itt?

Lidi. A szobát takarítottam . . . már
 készen van . . .

Tivadar. Csak most készült el? Hát
 eddig mit csinált? Mi? Mindjárt tiz az
 óra . . .

Ilonka. (Szeliden.) De, kedvesem, Li-
 dinek más dolga is van . . .

Tivadar. Jól van no, de máskor job-
 ban igyekezzék . . . most menjen és fél-
 óra mulva hozzon be gyümölcsöt és süte-
 ményt. (Lidivel). Örökké bosszantanak ezek
 a cselédek. Azt hiszik, hogy mert mamáék
 nincsenek itthon, szabad a vásár nekik.
 És az a semmirevaló postás csak ma
 hozza ezt a levelet (Egy levelet vesz ki zse-
 béből), bizonyosan a zsebében felejtette
 tegnap.

Ilonka. Azt nem hiszem, mert az
 öreg János bácsi igen pontos ember; in-
 kább a postán késheett.

Tivadar (hevesen.) Akárhol késett,
 nincs rendjén. Azt írja Gábor, hogy ma
 már megérkezik; minden pillanatban itt
 lehet. Szerencse, hogy ki nem kocsiztunk,
 mert különben ugyancsak szépet gondol-
 hatott volna rólunk. Azért jön hozzánk,
 hogy egyszer végre finom uriházban le-
 gyen és előkelő modort tanuljon, ne le-
 gyen olyan faragatlan falusi gyerkőcz, —
 és megtörténhetett volna, hogy itthon sem
 vagyunk, mikor megérkezik, ámbár előre
 jelentette.

Ilonka (nevetve.) Nem lett volna va-
 laminy szerencsétlenség; megmagyaráz-
 tuk volna neki, hogy történt.

Tivadar. Persze, neked minden jó, te
 semmit sem gondolsz azzal, hogy szüleink
 rangját megőrizzük. Hozzád bizony nem
 is küldték volna Gábort.

Ilonka (félre.) Tudnád csak, hogy ke-
 rül ide!

Tivadar. Azt hiszem, Gábor mamája meg lesz elégedve. Legyen csak Gábor néhány hónapig az én kezem alatt, majd faragok én belőle embert. Szegény fiu! Hogy bámult, mikor tavasszal náluk voltunk s elbeszéltem neki, mi hogyan élünk. (Önelégült nevetéssel.) Persze, nekik az efféléről fogalmunk sincs, egészen eltemetve élnek ott a hegyek közt.

Ilonka. De tele is beszélted a fejét úgy, hogy azóta mamájának nem volt tőle maradása, míg végre most ide küldi.

Tivadar. Remélem, Ilonka, te majd segíteni fogsz; meglásd, nagyon jól fogunk mulatni e kis vademberrel... De kicsi-zörgést hallok... talán már itt is van! (Az ablakhoz lépnek.) Csakugyan, Gábor!

II Jelenet.

Voltak. Lidi. Gábor.

Lidi, (a mindjárt utána jövő Gábort bejelentve). Berki Gábor urfi! (El).

Gábor (igen egyszerű, majdnem kopott ruhában, a távozó Lidi után fordul.) Mi tetszik? (Ilonka felé.) Bocsánat, mintha hozzászólt volna...

Tivadar (halkan nevetve Ilonkához). Szegényke, azt sem tudja, hogy a vendéget bejelenteni szokás! (Fenn). Isten hozott, kedves Gáborom! (Megöleli.) Remélem, szerencsésen megérkeztél. Igaz, hugomat nem is ösmered.

Ilonka (megöleli Gábort). Azt hiszem jó barátok leszünk, ugy-e?

Gábor (zavartan és ügyetlenül). Azt hiszem... nem tudom... no igen persze, ha Ilonka kisasszony akarja...

Ilonka (nevetve). Oh te bohó, csak nem fogsz engem kisasszonynak szólítani? Hiszen rokonok vagyunk!

Gábor. Igen... az igaz... ha megengedi...

Tivadar. Természetesen, te itt most testvériünk leszel. De most, kérlek, foglalj helyet (nagyon ünnepélyesen a pamlaghoz vezető) és beszélj el nekünk, hogy vannak kedves szüleid?

Gábor. Oh köszönöm, nagyon jól... tegnap éppen birka-nyírás volt...

Tivadar (orrfintorgatva). Jól van jól, arra nem vagyok kíváncsi; itt majd különböző mulatságaink lesznek. Képzelem, már alig vártad, hogy utnak indulhass.

Gábor. Az igaz... mióta te ott voltál nálunk, azóta mindig kíváncsítottam hozzászátok.

Ilonka. Nagyon unalmas ott nálatok, ugy-é?

Gábor. Nem éppen... azaz... régebben bizony soha sem jutott eszembe. Nagyon jól éreztem magamat, de Tivadartól aztán megtudtam, hogy itt nálatok minden sokkal szebb, itt kellemesebb az élet, s nem tagadom, nagyon megörültem, mikor mamáskám végremegengedte, hogy néhány hónapra ide jöhessenek.

Tivadar. Nagyon okosan. De most lássunk a dologhoz. Hadd nézzelek. (Körülnézegeti.) Uram Teremtőm, hogy vagy öltözve! Ebben a ruhában nem maradhatsz egy perczig sem.

Gábor (ijedten.) Mi... miért? Hiszen ez jó ruha így hétköznapra... az ünneplő ruhámat nem viselhetem mindig... nagyon romlik, ha az ember kint a fűben heverész, fára mászkál.

Tivadar (nagyon komoly arccal.) Kedves Gáborom, mindenekelőtt le kell mon-

(Folytatása a 26. lapon.)

19. kötet

A JÓ BUNDÁSD (a 31. lapon.)

(Folytatás a 23. laphoz.)

danod az efféle durva mulatságokról; itt nem fogsz sem a fűben heverészni, sem fákra mászkálni, az nem illik, az csak afféle parasztgyermeknek való. De ne aggódjál, van itt számodra való ruha... Elek ösémnek mamánk új ruhát hozatott, de Elek nem jön most haza az intézetből. Ő éppen olyan nagy, mint te, a ruha egészen jó lesz számodra.

Gábor (zavartan.) De... kérlek...

Tivadar (türelmetlenül.) Ne is beszélj. Tudod, hogy neked most itt tanulnod kell, mindent meg kell tenned, amit én mondok. Jöjj, mindjárt átöltöztetlek.

Gábor (mindig zavartan, Ilonkához.) De gondolod... szabad... kell?

Ilonka. Csak te hallgass Tivadarra. (Kissé gunyosan.) Ha olyan akarsz lenni, mint ő, nem szabad többé a magad esze szerint cselekedned. De igaz! A kocsin még valakit láttam; ki az, a ki veled jött?

Gábor (élénken.) Az Misi, az én legkedvesebb pajtásom... gondoltam, hogy ő is itt lehet velem...

Tivadar (gőgösen.) Misi... Misi... micsoda, kicsoda az a Misi? Talán valami parasztfiú?

Gábor (akadozva.) Az... vagyis... nem éppen... tudod... ugyszólván testvérem... a dajkám fia, az öreg Borisé, ki most is nálunk van. Együtt dajkált bennünket.

Tivadar (vállát vonogatva.) Hát aztán? Csak nem gondolod, hogy ilyen ficzkó köztünk lehet? No de erről majd beszélünk. Most jöjj átöltözni; mindjárt meglesz. Ilonka azalatt itt megvár minket. (El Gáborral).

*

III. Jelenet.

Ilonka, majd **Misi.**

Ilonka (egyedül). Szegény Gábor... azt hiszem, meg fogod keserülni nagyra-vágyásodat, hogy szüleid egyszerű kedves hajlékából elkiváncoltál... Csak jól sikerüljön a tervem, azt hiszem, mamácskám is helyeselni fogja s hasznára lesz Gábornak is, Tivadarnak is. Olyan derék, jó fiú volt ez a Tivadar, de most már alig lehet kiállani. Mert szüleink vagyonosak, azt hiszi, neki is mindig és mindenben csak arra kell ügyelni, hogy nagy urfinak tartásák, majmolja a nagyokat, mintha ez csak feszességből, büszkeségből állana. Csupa finyáskodás, czerimónia, pedig jó szüleinktől ezt bizony nem tanulta. Gábor meg éppen az ellenkező hibában szenved s így talán majd okulnak egymáson. Csak bele ne süljek a számításomba, mert Gábor mamáját én biztattam fel. (Olvassa a levelet.) Azt írja, hogy helyesli tervemet s reméli, szüleim nem haragusznak meg, ha majd megtudják... Óh, ettől nem félek. (Misi kopottas, parasztos ruhában nagy sebbel-lobbal belép, de Ilonkát megpillantva, ijedten megáll.) Ki az? Kit keressz?

Misi (akadozva.) Én... én... kérem alássan senkit... izé... csak a Gábrist.

Ilonka. Áhm, tudom már, te vagy a Misi...

Misi. Az ám... persze hogy a Misi vagyok, a Gábrissal jöttem, de már meguntam odakint várni.

Ilonka. Légy nyugodt, Misi, nem sokára meglátod megint kedves pajtásodat, csak átöltözik.

Misi. Ahá, tudom, most csinálnak belőle amolyen igazi finom urfit, ugy-e?

No, azért m
(szomorúan)
többé láthat

Ilonka.

hogy többé

Misi. H

el nem hisz

én, hogy ő é

én őt, az pe

leim után

De hát azé

ha ostoba sz

jól, hogy n

lesz, most m

No, csak ő

nem bánom.

Ilonka.

Misi. (E

szép itt min

ilyen fényes

Ilonka.

fog lakni.

Misi. I

jó dolga les

meg is érde

én ismerem

csemő koru

sem voltu

ur az iskol

enlegetett,

a jó barát

öltözik! M

szoktam én

(Indul.)

Ilonka.

van testvére

retné, ha o

Misi (E

Oh, akkor m

No, azért megvárom, hadd lássam így; (szomorúan) úgy sem igen fogom aztán többé láthatni, már vége.

Ilonka. És ugyan miért? Azt hiszed, hogy többé nem szeret?

Misi. Hogy nem szeret? Dejszen, azt el nem hiszem, akárki mondja. Tudom én, hogy ő épen úgy szeret engem, mint én őt, az pedig nagy szó, mert édes szüleim után Gábrist szeretem legjobban. De hát azért tudom én, amit tudok... ha ostoba szegény fiu vagyok is, látom én jól, hogy most már egészen más sorja lesz, most már én nem leszek hozzája való. No, csak ő boldog legyen belé, akkor nem bánom.

Ilonka. (Félre.) Milyen jószívü fiu!

Misi. (Körülnézegetve.) Jajajaj, milyen szép itt minden! Hát aztán Gábrisnak is ilyen fényes szobája lesz?

Ilonka. Természetes, hiszen velünk fog lakni.

Misi. Persze... persze... nagyon jó dolga lesz, jobb mint otthon volt. De meg is érdepli ám, mert jó fiu, én tudom, én ismerem legjobban. Én bizony! Csecsemő korunktól együtt éltünk, egy napig sem voltunk egymás nélkül és a tanító ur az iskolában a többi fiuknak minket enlegetett, mikor arról beszélt, milyenek a jó barátok. Ugy ám! De milyen sokáig öltözik! Megyek, segíték neki... ott szoktam én lenni mindig, mikor öltözik! (Indul.)

Ilonka. Nem, Misi, ne menj oda. Vele van testvérem, Tivadar, s ő talán nem szeretné, ha oda mennél.

Misi (ijedten visszafordul.) Vele van? Oh, akkor nem megyek, dehogy megyek!

Tudom már én, hogy őrizkedni kell Tivadar urfítól.

Ilonka (meglepetve). Mit tudsz?

Misi. Oh... semmit... nem mondtam semmit, kérem alássan, csak az imént, mikor kint vártam, hallottam, amit a cselédek beszéltek... majd csak odakint megvárom Gábrist... akartam mondani Gábor urfit... (sietve el.)

Ilonka (egyedül). Milyen derék fiu! Egyszerü, szegény, de igazi nemes szív van benne s szinte megható, mennyire szereti Gábort... Ez nagyon jól beleillik tervembe... igen szerencsés véletlen, hogy Gábor magával hozta...

*

IV. Jelenet.

Ilonka, Tivadar, Gábor.

Tivadar, (karanfogva vezeti Gábort, ki csinos ruhában, nagyon feszesen, kényelmetlenül lépeget). Hamar elkészültünk, ugy-e? Nézd, nem egészen más embert csináltam Gáborból?

Ilonka. Valóban, igen jól illik neki az a ruha.

Tivadar. Meghiszem azt! De most, édes Gáborom, ne feledd, hogy nem vagy többé a régi falusi gyerkőc... vigyáznod kell magadra, be ne keverd a ruhádat... Igaz, Ilonkám, át kell mennünk Emma néniekhez; izent, hogy levelet kaptott mamánktól, nekünk is van benne izenet.

Gábor. Ki az az Emma néni?

Ilonka. A szomszédunk, aki abban a nagy kastélyban lakik; gyönyörű kertje van, pávákkal s más szép állatokkal.

Gábor. Oh, ez pompás! Most ezt is mindjárt megnézzük.

Tivadar. Majd később; te most nem jöhetsz velünk, még nem vagy bemutatva a néniéknél.

Gábor. De hát minek az? ... nem vagyunk mi nagy emberek!

Tivadar. Bizd csak reám. Majd én megkérdem a nénit, szabad-é oda menned s ha megengedi, majd bemutatlak. Most csak mulass itt, míg visszajövünk; nem leszünk ott sokáig.. addig nézegetsd a képes könyveket, albumokat. A viszontlátásig. (El Ilonkával.)

*

V. Jelenet.

Gábor maga.

(Egy ideig utánok néz, aztán visszafordul s a szobában járkál, nézeget).

Az bizonyos, hogy itt minden nagyon szép... magam is egészen más legény lettem. (Tükörben nézegeti magát). Igazán szép ruha...s milyen jól illik! Ha mamácskám látna! (Ugrál örömben, de hirtelen megáll). Jaj, nem szabad... el talál feszleni... itt nem úgy van, mint otthon. Kissé feszes, az igaz... (umatkozva álldogáll) aztán unalmas is, ha nem járhatok, tehetek benne kedvem szerint... bezzeg a régi ruhámban bujkálhattam akár az ágy alatt is. (Ásit). Most mit tegyek? Ki megyek a kertbe. (Indul, de visszatér). Nem, nem megyek... Tivadar azt mondta, hogy maradjak itt; talán még valami illetlen dolgot követek el, ha ilyenkor a kertbe megyek. (Az asztalhoz ül és egy könyvben lapozgat). Szép könyv... keresek valami mesét... ahá!... itt bölcs mondások vannak... lássuk, milyen bölcssek.

(Olvas). »A madár, mely szabadban növekedett, aranyos kalitkában sem fogja jól érezni magát s csak akkor boldog, ha ismét szabad.« Hm! Furcsa...

(Vége következik).

EGÉR-KALAND.

— Állatmese hat képpel. —

Egy csöndes kis kamara zugocskájában boldogan édegett a kis egérsalád. Az öregek ki-kijártak eleséget szerezni, ami nem volt nehéz dolog, mert a kamara tele volt mindenféle jóval s a kis Farkinczásnak, fúrge kis fioknak mindig jó falatokat vittek haza.

Igy hát Farkinczásnak jó dolga volt s szépecskén növekedett, izmosodott, míg végre egy napon így szólt a mamához:

— Én már nagy és erős legény vagyok, szeretnék kissé szétnézni a világban. Ugy-e, kimehetek már én is egyszer?

— Jaj, fiam, veszedelmes dolog ám az, felelé az egérmama. Sok ellenségünk van s magad nem indulhatsz neki a világnak. De ha jól viseled magadat, holnap majd magunkkal viszünk s mindent megmutatunk, megmagyarázunk.

Farkinczás alig győzte várni a másnapot, mikor csakugyan utra keltek. Előbb azonban egér-apó gondosan körül nézett s visszatérven, mondá:

— Nincs macska a kamarában, mehetünk.

Megindultak vigan. Nem messze mentek, mikor Farkinczás megszólalt:

— Pompás sajt-szagot érzek... amott kell lenni a sajtnak abban a kis faládikában.

adban növe-
em fogja jól
og, ha ismét

ND.

ra zugocská-
egélt a kis
k ki-kijártak
volt nehéz
t mindenféle
k, fűrgé kis
vittek haza.
ó dolga volt
osodott, míg
namához :
gény vagyok,
a világban.
gyszer ?

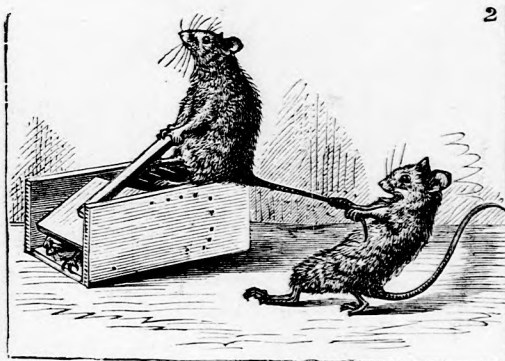
es dolog ám
ellenségünk
neki a világ-
adat, holnap
mindent meg-

várni a más-
utra keltek.
adosan körül
:

arában, mehe-

Nem messze
megszólalt :

ot érzek ...
abban a kis

— Isten mentsen, hogy oda menj! felelt egér-apó. Hiszen az egérfogó!

Farkinczásnak azonban nagyon csiklandozta az orrát a sajt s amint az öregek egy pillanatig nem vigyáztak reá, megszökött és a következő perczben már ott volt a sajtjánál. De hajh! ekkor látta csak be, milyen igazat mondott apja; mert a mint a sajtához hozzányult, a csapda lecsukódott, Farkinczás meg volt fogva.

Síralmasan nyöszörgött s az öregek ijedten futottak oda.

— Ugy-e mondtam, semmire kellő rossz fiu! Most már benne vagy a bajban! szólt egér-apó.

— Jaj Istenem, ha reggel itt találják, megölik! zokogá egérmama.

— Bizony megérdemelné, szólt egér-apó mérgesen; de hát nem gondolta igazán, mert aztán így szólt: Próbáljuk meg, hátha megmenthetjük!

Egér-apó fölállt a csapdára és belekapaszkodott a csapó-ajtócska fogójába, hogy lenyomja; de bizony nem bírta. Az egérmama is segíteni akart és belekapaszkodott egér-apó farkába s így huzzák, rángatták teljes erejükből, míg Farkinczás

belől az orra hegyét dugta az ajtócska alá s igyekezett szintén segíteni. De mind hiába, nem bírták annyira fölnyomni, hogy Farkinczás kibujhatott volna, s addig-addig erőlködtek, hogy végre egér-apó kezéből kicsuszott a fogó s ő is, egérmama is hanyatt estek.

— Nem bírjuk, mind hiába, dörmögé egér-apó.

— Jaj, jaj! ne hagyjatok el, siránkozék Farkinczás. Csak most az egyszer mentsetek meg, soha sem leszek többé engedetlen! Jaj, jaj!

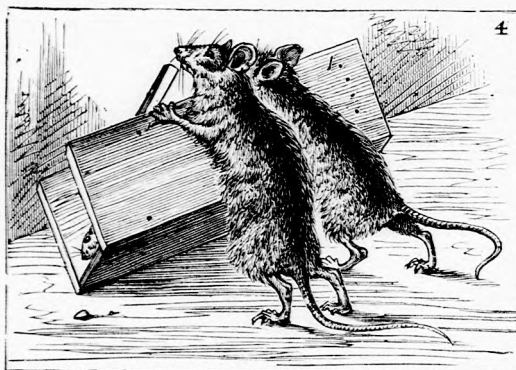
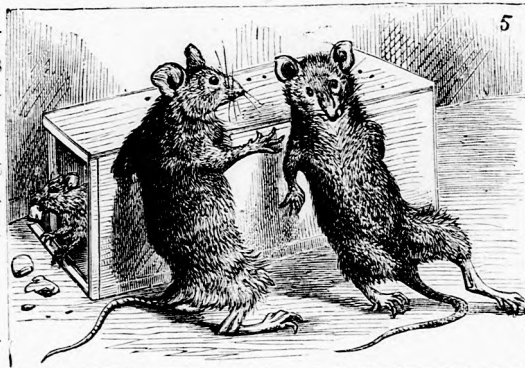
Bezzeg hiába volt most már ott a jó sajt, Farkinczás hozzá sem nyult, annyira

elfogta a szepegés. Az öregek sokáig tanakodtak, okoskodtak, mit tegyenek s végre egér-apó csakugyan kisütötte és így szólt feleségéhez:

— Tudod mit? Fordítsuk oldalt ezt a csapdát, úgy hogy a fogója a falhoz essék; aztán odaszoritjuk a falhoz, így nagyobb erőt tudunk kifejteni.

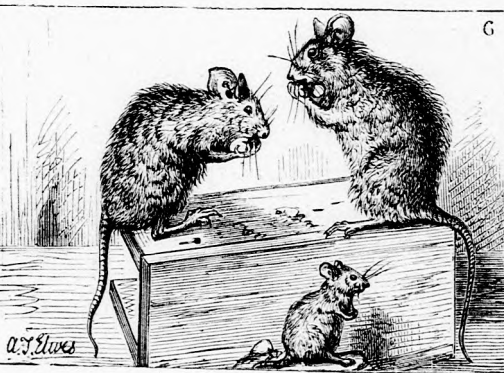
— Az bizony jó lesz.

Rögtön hozzá is fogtak s mondhatom, nem kis munka volt két gyöngé egér-

kének fölfordítani az eléggé nehéz csapdát. Tízszor is fölemelték s mindig visszacsúszott. Hideg veríték csorgott róluk s Farkinczás odabent halálos aggodalmak közt leste, sikerül-e; mert ha nem sikerül, akkor vége van, akkor őt a czirnos czicza megesszi reggelire!

De hát a szülők, mikor gyermeküket akarják megmenteni, roppant erőfeszítésre képesek s a két öreg egérkének végre is sikerült a csapdát felfordítani. Azután a falhoz tölték s egész erejükkel nyomták, úgy hogy a csapdájócska fogója csakugyan benyomódott, az ajtó fölemelkedett és — Farkinczás kibujhatott!

Persze, nagy volt az öröm s Farkinczás mint villám ugrott ki börtönéből. De a kópé, mikor már látta, hogy megmenekül, megemlékezett a sajtról, szájába kapta és kihozta. Mindjárt hozzá is akart fogni, hogy megegye.

— Ohó, nem addig van a! szólt egér-apó szigoruan. Ilyen gonosz csinyért nem csemege a jutalom; köszönd meg, hogy kiszabadultál. Ide azzal a sajttal!

És elvette Farkinczástól a pompás sajtot, melyen aztán az öregek megosztottak. És míg ők ketten jóízűen falatoztak, Farkinczás busan pislogatott körül s erősen föltette magában, hogy soha sem fogja többé megvetni az öregek bölcs tanácsát.

(K)
BUNDÁS
 Nincs is
 Kicsi go
 Akár ho
 Türi, el
 A legis
 »Hisz«
 Mert ily
 Megnőtt
 Meg is i
 Fogam
 De hát
 Töle zo
 Bár me

S most
 Hogy E
 Nincs-é

Jó szerenc
 juk és
 hogy valah
 ilyen veszed
 ban, Keletin
 kodnak, ha
 koznak.

Az ele
 ben kisebb-
 desen Jéké
 bánt, ha őt
 megtámadtá
 ba akad. Re
 sem mérkőz
 nagyon ügy
 kony orrmá
 jaj annak, a
 Egésze
 erdőnek a
 meg a pus
 keres, meg
 nem éhes.
 lesbe, ahov

A JÓ BUNDÁS.

(Képpel a 24—25. lapokon.)

BUNDÁS csak a türelmes eb,
Nincs is nála türelmesebb!
Kicsi gazdája Gézácska
Akár hogyan megtépázza:
Türi, elviseli hüven,
A legis legjobb kedvűen.
»Hisz« gondolja »kis gyermek még!
Mert ilyet el nem viselnék
Megnöttek kezétől, nem én!
Meg is látszanék a kezén
Fogam nyoma, ha megtépne;
De hát Géza kis legényke!
Tőle zokon nem vehetem
Bár mennyit ront bekecsemen«.

* * *

S most titeket kérlek végre:
Hogy Bundásnak, Kutya bár csak,
Nincs-e elég embersége?

HALÁLOS PÁRBAJ.

(Képpel a ezimlapon.)

Jó szerenese, hogy csak így rajzban látjuk és nem is kell attól tartanunk, hogy valahol a szabadban találkozunk ilyen veszedelmes állatokkal. Messze Ázsiában, Keletindiában van hazájuk, ott viaskodnak, ha rossz kedvükben összetalálkoznak.

Az elefánt, mely a csöndes őserdőben kisebb-nagyobb csapatokban él, rendszeren hékés, jámbor állat, senkit sem bánt, ha őt nem bántják; de ha egyszer megtámadták, letipor mindent, ami útjába akad. Roppant erejével egyetlen állat sem mérkőzhetik és nemcsak erős, hanem nagyon ügyes is, mert rendkívül hajlékony orrmányát, kéz gyanánt használja s jaj annak, akit megragad vele!

Egészen más fajta lakosa az indiai erdőnek a tigris, mely soha sem elégtel meg a pusztítást és még akkor is prédát keres, megrohan állatot, embert, mikor nem éhes. Rendszeren olyan helyeken áll lesbe, ahová a többi vadak inni járnak

valamely patakhoz vagy forráshoz; de ha észreveszik, akkor aztán vége a lakomának, minden vad ijedten fut tovább. A kegyetlen tigris aztán iszonyuan bömbölve jár szerte s menekül előle minden, csak az elefánt nem. Ez a hatalmas állat nyugodtan hallgatja a tigris dühöngését, a tigris pedig néha bős haragjában neki megy az elefántnak, hogy ezt szerezze meg prédának.

De ez a kísérlet rendszeren igen rosszul végződik a tigrisre nézve. Igyekszik fölugrani az elefánt nyakára, hogy ott kezdje marczangolni; csak hogy az elefánt épen erre legjobban vigyáz és nem engedi hátára jutni. A tigris fürgébb, de az elefánt szemesebb és arra törekszik, hogy lába alá vagy orrmányába kaparítsa a tigrist; ha ez sikerül, akkor vége a gonoszoknak, mert az elefánt egyszerre agyonnyomja. A többi elefántok, ha meglátják társuk veszedelmét, segítségére sietnek s haragos bögésük messze elhallatszik. A fácskányok, pávák és más pompás tollu madarak, melyek itt vadon élnek, ijedten röppennek föl s bár őket semmi baj sem érheti, inkább szeretik csak jó távolból nézni a hatalmas ellenfelek viaskodását.

A SZENT BIBLIA.

(Képpel a 21. lapon.)

Ó BIBLIA!
Ki hirdeted
Hogy Isten szent fia
Jászolban született,
Csodákat tett,
Meggyógyítá a beteget,
Föltámasztott holt testeket,
És végül fölfeszítettet,
Majd mennybe ment:
Ó ez a szent,
Ez épületes drága könyv
Nekem legkedvesb olvasmányom.
Emeld csak le a polcra, lányom.
Hadd olvassom
E szép, derült vasárnapon.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 26-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Szürke posztó.“

Helyesen fejtették meg: Kaufmann Jenő, Friedländer Józsa, Strasser Ottó és Aladár, Gaál Sándor, Reiner Gyula, Reicher Irma és Paulovics Amália, Péchy Ida, Berger Ilona és Gizella, Tauszik Dezső, Böhm Irma, Imre, Emil és Felix, Pilsák Rudolfin, Bódogh Albert, Weisz testvérek, Szentirmay Béla, Farkas Jani.

*

»KIS LAP« XVII. köt. 26-ik számában közölt számrejtvény megfejtése:

„Petőfi Sándor.“

Helyesen fejtették meg: Wieland Olga és Arthur, Nagy Czeleszta, Windisch Ilona, Lázárföld Ágost, Kaufmann Jenő, Gaál Sándor, Bacskány Zoltán, Berger Ilona és Gizella, Straszbürger Malvin, Oli és Emil, Péchy Ida, Wohl Henrik, Izidor, Vilmos és Lajos, Klein Száli, Schwarz Józsi, Reiner Ferencz, Bereczeller József, Mendl Hermin, Rajesányi Mari, Böhm Irma, Imre, Felix és Emil, Fekete Pál és Ödön, Dienes Károly, Brüll Zsófia, Bódogh Albert, Jakobei László, Fried József, Zákó Emma, Szentirmay Béla, Gyertyánffy Jenő, Ruisz Teréz és Antal, Poszvek Nándor, Paskay Aranka (saját írásod? F. b.) Rétyai Sándor, Raisz Aladár.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Molnár Laczi. Helyesen olvastad s jól értetted: a magyar újság-irodalom csakugyan ebben az évben üli meg születése 160-dik fordulóját. Az első magyar lap 1780-ban jelent meg Pozsonyban, jan. 4. — **Gr. Szapáry Ilma.** A kis rejtvény szerkezete hibátlan, de a »Kis Lap« olvasói között kevesen lévén azok, akik Shakespearét és Oféliáját ismerik, (amely olvasmány nem is való még gyermekek számára), a rejtvényt nem közölhetem. — **Kohn Frida és testvérei.** Mért nem közöltétek velem akkor szegény Janka halálát? Megemlékeztem volna róla a »Kis Lap« gyászrovatában. — **Pilisi Jerne és Sarolta.** Virgíniától, a kis francia leánykától való elváltokat igen vonzóan írtatok le. Ily kedves körtől, mint amilyet ti képeztetek körülte: értem, hogy csak sirva válhatott el. De egymáshoz kedves emlék fűz benneteket: ti töle

franciául tanultatok meg, ő tőletek magyarul. Ez olyan emlék, mely folyton él s csak tőletek függ, hogy mind tartalmasabbá váljék rátok nézve. Az ujévi kívánatokat teljes szívemből viszonzom. — **Papp Ilona és Vetti.** Az arcképeket nagy örömmel vettem s lesz gondom rá, hogy méltányos kérésteknek mielőbb megfeleljek. Ami a hídeget illeti, bizony itt a magas házak közt farkas-bundában is dideregtünk. Jó kívánságtokért fogadjátok úgy ti mint kedves szüleitök forró köszönetemet. — **Berger testvérek.** Örvendetes tudomásul veszem, hogy Ilona már fölépült. Különben Ilona talán az egyetlen az én számos kis olvasóm közt, aki engem haragos embernek tart. Visszautasítani valamely rakoncátlan gyermek illetlenségét még nem azt jelenti, hogy valaki mérges természetű. — **I. J.** Szíves örömet tartjuk fen a régi barátságos viszonyt. A küldeményből mentől többet ohajtunk közölni. — **Kaufman Jenő.** A »Kis Lap«-hoz igen csinos bekötési táblákat készített Hírháger könyvkötő-mester, a m. t. Akadémia épületében Budapesten s igen jutányos áron is adja. — **Nagy Flóricza.** Melegből fakadt soraid igen jólestek. — **„Egy előfizető.“** A »Kis Lap« gyászrovata a sujtott szülőknek és könnyező testvéreknek édes vigaszára szolgál; ez az eredmény tehát sokkalta nagyobb, mint amekkora ijedelme valamely gyermeknek a haláltól. Az a rovat csak a kegyelet érzését növeli, mert a távol veszteseknek is édes tudata marad, amnyi ezer idegen gyermek részvétele az ő bánatukban. — **Bogyó Ilona.** Szeretetreméltó soraidat megmutattam annak a néninek, akit részben illetnek. Velem együtt ő is melegen köszöni a kedves megemlékezést. — *Több rendbeli küldeményt (rejtvényt stb.) melyeket itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

*

Az ujév alkalmából annyi, de anny szíves üdvözet érkezett hozzám szeretett kis olvasóim részéről, hogy kérnem kell őket: fogadjátok itt összesen és egyenkint hálás, boldog szívből fakadt köszönetemet. Valóban: édes tudatomra szolgál, hogy annyian s oly nagyon szerettek. A jó Isten áldjon meg benneteket s áldja meg szüleiteket, testvéreiteket, rokonaitokat, tanítóitokat és barátaitokat. A tiétek örökre!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz, Athenaeum-épület. Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.